

vel som hans Raadighed over sit Bo i Tiden fra hans Betalingsstandsning, og indtil han efter sket Opgørelse af Boet indgiver Andragende om offentlig Akkord, bortset fra Straffebestemmelsen i Udkastets § 33, aldeles ikke berøres af Lovudkastet. Derved, at Kreditorerne have deres fulde Adgang til at foretage Retsforfølgning, bevares deres ubeskaarne faktiske Adgang til at fordre sig stedet til at føre saadant Tilsyn med Debtors Anliggender, som de maatte finde fornødent, og det vil formentlig ogsaa, hvis nærværende Udkast bliver til Lov, ske, hvad der sker nu ved Underhaandsakkorder, at Kreditorerne forlange, at Debitor skal lade sig sætte under Administration af Mænd, som Kreditorerne have valgt, eller som de dog have fuld Tillid til. Med Hensyn til Valget af de autoriserede Mænd, som Debitor maa tilkalde til Opgørelse og Efter-syn af Boet, ifald han vil holde sig Adgang aaben til eventuelt at gaa til Skifteretten om Akkordforhandling, hedder det vel i Udkastet, at Mændene tilkaldes af Skyldneren, men i Virkeligheden ville Kreditorerne naturligvis have det i deres Magt at tvinge Debitor til at vælge saadanne Mænd, som have Kreditorernes Tillid, og skulde Debitor paa egen Haand have valgt Tillidsmænd, som Kreditorerne ikke have tilstrækkelig Tillid til, ville Kreditorerne faktisk have det i deres Magt at sætte Debitor i den Nødvendighed at vælge andre Mænd, eventuelt at anmode Skifteretten om at foretage en ny Udmeldelse, hvilket Skifteretten ikke kan antages at ville nægte, ifald de foreslaaede nye Mænd skønnes at have de fornødne Kvalifikationer.

Efter at den offentlige Akkordforhandling er begyndt, vedbliver Debitor fremdeles ligefuldt, bortset fra forannævnte § 33, at være retlig i uindskrænket Raadighed over sit Bo, hvilket naturligvis som foranført ikke udelukker, at han ved Overenskomst med sine Kreditorer kan være bleven sat under Administration; og paa den anden Side er han fremdeles udsat for Retsforfølgning fra sine Kreditors Side. Dog har man fundet det hensigtsmæssigt og paa den anden Side uden Betænkelighed at bestemme (§ 5), at fra den Tid, da Akkordforhandlingen (hvormed naturligvis menes den offentlige Akkordforhandling) anses for begyndt, indtil den ophører, kan Arrest, Udlæg, Udpantning eller Afsætning ikke retsgyldig ske i Skyldnerens Gods undtagen for Fordringer, som ikke berøres af Akkorden. Derimod bestaar fremdeles Kreditorernes Adgang til at faa Skyldneren erklæret fallit, og Adgangen

til under disse Forhold at faa ham erklæret fallit er endog gjort lettere end ellers derved, at der i Udkastets § 5 er aabnet Adgang for enhver Fordringshaver, hvis Fordring ikke er sikret ved tilstrækkeligt Pant, hvad enten hans Fordring er forfalden eller ej, til at forlange Skyldnerens Bo taget under Konkursbehandling.

Kun for Tidsrummet mellem Akkordens Vedtagelse og Rettens endelige Afgørelse om dens Stadfæstelse har man fundet det rettest at bestemme, at heller ikke Konkursbehandling af Skyldnerens Bo kan besluttes efter Begæring af nogen Fordringshaver, som berøres af Akkorden.

Det kunde synes, at den foreslaaede Lovs Virksomhed i Virkeligheden vil blive udelukket, naar man lader Kreditorerne beholde Adgang til at foretage eksekutive Skridt eller dog Konkursforfølgning mod Debitor i hele Tiden, indtil Akkorden er vedtagen ved Afstemning, fordi en enkelt modvillig eller chikanøs Kreditor saaledes har det i sin Haand paa et hvilket som helst Tidspunkt at slaa Akkordforhandlingen i Stykker. Dette sidste er ogsaa sandt. Men dersom Kreditorernes Adgang til Retsforfølgning skulde standses under Akkordforhandlingen, ses det ikke rettere, end at man i det væsentlige maatte antage det i Norge indførte System, og dette har Kommissionen af de tidligere anførte Grunde ikke kunnet tilraade. Praktisk er der nu heller ikke saa stor Fare, som det kunde synes, for, at en Akkordforhandling paa et nogenlunde sundt Grundlag skulde blive gjort til intet ved en Kreditors Retsforfølgning. Den blotte Chikane vil vist kun undtagelsesvis gøre sig gældende og vil holdes i Tømme ved den ilde Bedømmelse, en Kreditor vilde udsætte sig for, ifald han hensigtsløst slog en sund Akkordforhandling i Stykker. Det viser sig erfaringsmæssigt, at Kreditorer i Tilfælde af Betalingsstandsning ikke ere synderlig oplagte til at søge Skyldneren erklæret fallit, og selv det mindre tunge Vaaben, den individuelle Retsforfølgning med Eksekution, benytte de ikke gerne under Forhold, hvor de kunne forudse, at Eksekution efter al Sandsynlighed vil medføre Debtors Fallit i Løbet af de 10 Dage, i hvilke Eksekution ifølge Lov af 20de Marts 1901 § 2 kan afkræftes af paafølgende Konkurs. Akkord i Stedet for Konkurs er jo nemlig ikke alene i Debtors Interesse, men lige saa fuldt og jævnlige endnu mere i Kreditorernes Interesse, og dette formindsker betydeligt Faren ved at lade Kreditorerne beholde Adgangen til Retsforfølgning. Hen-